Шабан Шаренкапић

ЦРВЕНЕ КУЋЕ

Старо се зове Велико пошто око града
Још неколико гробних поља има
И једно једино Јеврејско:

Похаран забран који припада мртвима

Каиш посне земље коју отимају
У стамбеној градњи
Живи умрлима

И пошто знам
Да су листом грађене
У немилосној жудњи за кровом

Ништа страшно не видим у томе
Што су редом нове куће
Цигленоцрвене

Али душу вријеђа

Сневеселна идеја
О могућности опстојања ичег
А дома нарочито дигнутог на костима

РОДНА УКЛЕТОСТ

Ја Бенедикт Курипешић од Обернберга
Тумач за латински језик на путу
Посланства за Цариград

Да не бих доколицом губио времена

Шетајући сокацима Јени шехера
Бог ми је дао да у записе
Путне удјенем

И грку ријеч у сјећање на ријеку Рашку
Из махала нежељене дјеце
Гробницу

Да кад год у клетви
Жедан устима принесем крчаг
Зачујем и гугутање дјетињских душа

СТАРОГОДНА ЈЕЗА

Симо Будмани Дубровчанин поријеклом
Живио је у Новом Пазару
Прије три вијека

Био је ожењен а дјеце није имао

Водио је детаљну коресподенцију
Са спољним свијетом описујући
Прилике у шехеру

И удахнувши три пута по шаку ваздуха
Науми записати и језу
Над касабом

Тугу народа који се не жали на зулум
Турских службеника –
Али трне

У страху од тираније својих свјештеника

ОКОВИ БЕШЧАШЋА

Са екипом археолога из Београда
Пахам метлицом дуварине
Гасалхане

Дакле у ваншколској сезони
Помажем мајки-науци
Да утврди

Длачни сустав
Жбуке најстаријег објекта
У харему Алтун Алем џамије

Најчешће у зидовима има људске
Најређе мачиње а нимало
Лисичје длаке

И ако је вјеровати да
Свака влас је у великој брижњи
Откупљена од хајкача на штеточине

Може се рећи: не нити
Ову кућу чистоте у оковима
Држи скамењених епоха бешчашће

ПОРЕДБА СТАЊА

Из досадног ломатања судова што
Допире до задњега нерва
Наслућујем смрт

Као женин уздах олакшања док
Мирљиво сједа поред
Мога лежаја

А то њено умијење
Испољавања одахнућа
И ову моју плашњу од умирања
Најтачније илуструје ратна фотографија

У посједу пазарског музеја
Гдје убијени уз убицу још
Стоји на рубу гроба

И све бих дао да је имам

Да кад тај час
Неописиве језе стигне
Од слике на зиду претрне само соба

ПРОМЈЕНА НАВИКЕ

Томо Ерушаљић ђетић дубровачки
Исповиједи се у осами ужичкој
Године 1569.

А човјек сам сневољен: страанац
Окован лавином шутње
Далеко од куће

Иако не знам језик сналазим се:
Питам по ријечима однекуд
Оживјелоі турскоі

И као да кратим дрва
Сричем хвалу нашем дружењу

Што је
Сасвим довољно да гост
Уљудан још један претури дан

Да домаћин
У рођеној земљи
У својој кући усни уз незнанца

Не жмирећи кришом на једно око

ШЕЈХ МУХАМЕД

У загубљеној Шејховој књизи коју је он написао
Као изгнаник у рожајском крају
Кажу биле су и ове ријечи:

Трудим се у лету да ухватим зехру радости туђинске

Нека имам барем у наслути што вјернију скицу
Друіоіа – што једначнији одраз
Истуњености

Пусте среће

Која се у мимикрији
Народа њивљеног под пизмама
Комшијским у алхемији зависности од зла

Свуда по Санџаку манифестује као равнодушност

ВЕЗНА ЖУДЊА

Мој рођак Билал Бишевац звани Билала
Лежи покривен листинама
Илмихала за годину 69.

Билал је глухонијем од рођења
Пензију је стекао радом
У комуналном

И умријеће под великом жељом
Да на својим прсима
Има тетоважу

Под иглом која везе црну ниску бола
У пуцкетању људске коже
Осликавам

Српасти мјесец
Са звијездом и учим
Како и нијемост има свој жуђени срицај

СОНЕТ О КАРАСЕВДАХУ

Зулфикар Зуко Џумхур блажен сједи у плетењачи
И мези ко боник зрно по зрно
Грожђа

С фесом на глави
У емисији о севдаху он пјева:
Црвен фесић нано црвен фесић ој нанице

Мој брат кандидат за члана
Савеза социјалистичке омладине
Испред носа гасећ нам телевизор дречи:

Нека више Џумхуријо тоја твоја туркалука

Отад за мене
Карасевдах постоји само
Као мучнина изазвана сјећањем на то
Наше задње првомајско породично окупљање

КАЛЕМЕГДАНСКИ ЧИЧЕКЛУЦИ

Турски одабраник по имену Ремзи прочита
И успјешно растумачи турбетли стихиру
Дамад Али-паше

Који је освајач Мореје и љубитељ флоре
Љути боник и рањеник на путу
Петроварадин – Београд:

И све у граду Варадиму било ми је знано
И лијево и десно и горе и доље
Узријеку и низријеку

Једино да појмим
Нисам могао логику
Опсједника града у жестини намјере

Да освоји нешто чега и нема
На мапама вјечности
Али чега има

Вазда у ружама калемегданских чичеклука

СОНЕТ О КЉУЧУ

Наша мајка скрива кључ у њедрима

Кључ виси на ленти
Од упредених нити свиле
Са три чвора који памте мријење

Кључ има ковано тијело виле
И халку на тијелу као
Кравље око

Кључ не паше
За жљеб кућне браве
Не стаје ни у пусте џевахир-резе

Мајка
Сваког јутра
Кључем забрављује хљеб

Кад нас остави и оде у хизмечарење

АНАЛОГИЈА БОЛА

У граду је Паризу с почетка вијека одржан
Свјетски сајам хране

С посткарте једва читљиве
Растумачио сам ријечи мога прадједе:

Је ли ико осим човјека жудна
што на свијет кидише
стомаком

Је ли ико
видио толико
ничега на једноме мјесту

И отада
Ја ово изобиље ничега
Свуда доживљавам болом скончалих
На земљи у неприродном положају тијела